

Drsné časy

Louis L'Amour

Lance Kilkenny sjížděl z kopců a blížil se k východní polovině městečka. Nezastavil, dokud nedojel k dostavníkové stanici, kde sesedl a uvázal svého vysokého plaváka k zábradlí. Zůstal chvíli stát, rozhlédl se po vývěsních štítech a ubalil si cigaretu. Pozorně si městečko prohlížel, protože na něj byl zvědavý, a hlavně chtěl zjistit, jestli zde u někoho třeba nevzbudí nežádoucí pozornost.

Shýbl se pod zábradlí, poopravil si klobouk na hlavě a upřel pohled na povaleče, který se opíral o zeď stanice. „Máte pěkné městečko,“ prohodil.

Pobuda se po něm podíval koutkem očí a všiml si dvojice nízko zavěšených revolverů. „Počítám, že jo,“ zahuhlal a otřel si hřbetem ruky ústa. „Už jste viděl Dolana?“

„Neznám ho,“ opáčil Kilkenny. „Kdo to je?“

Povaleč se trochu narovnal a trhl hlavou směrem k západní části městečka. „Chlap, kterýho je dobrý znát, jestli se chcete zdržovat někde tady kolem.“ Pak se otočil na podpatku a klátil se pryč.

Kilkenny se trochu zamračil a díval se za ním. Potom se obrátil a vydal se k hotelu.

Lance byl vysoký dost přes sto osmdesát centimetrů, s širokými rameny a svalnatými, silnými pažemi. K tomu měl úzký pas i boky, a když kráčel, připomínal chůzí spíš zálesáka než jezdce. Došel k hotelu Westwater a zamířil do jídelny. Tam se posadil ke stolu skoro v koutě místnosti. Zvědavě

nahlížel do menu, a musel se podívat znovu, protože tady, v kraji dobytčích stád, nabízel hotel takové chody, jaké by dělaly čest každému podnikovi v Paříži.

Otočil na další stránku a pak zase zpátky. Na jednom listu jídelního lístku se nabízely pokrmy obvyklé v těchto končinách, ale na ostatních stálo francouzské menu s nejméně padesáti jídly!

„Překvapený?“

Kilkenny zvedl pohled k robustnímu muži středně vysoké hranaté postavy, který stál nad ním. Na vestě měl zavěšenou šerifskou hvězdu. Kilkenny přenesl zrak od hvězdy k obličejí toho člověka. Měl ostře řezané rysy. bílý, pečlivě zastřížený a čistý knír, a chladné modré oči, které se teď dívaly spíš tázavě a pobaveně.

„Ano,“ odpověděl na otázku, „to tedy jsem. Přisedněte, šerife.“

„Díky.“ Šerif dosedl do židle na protější straně stolu. „Já jsem Leal Macy. Když se ve městě objeví cizinec, který nosí dva revolvery, tak se s ním hledím seznámit.“

Kilkenny se znovu podíval do menu, a když se k němu dostavila servírka, objednal si: „Dám si paupiettes de veau Provençal¹, a kuchaři vyřídíte, že do omáčky nechci nic jiného než madeiru.“

Macy se zazubil, ale jeho pohled zůstával stále stejně bdělý a zvědavý. „Tohle se bude Ernlevenovi líbit. Ten chlap dělá při vaření hotové zázraky a považuje za svou čest, když si někdo objedná jídlo z francouzské části menu. A možná byste se divil, kolik lidí to dělá. U nás na západě,“ dodal, „můžete potkat spoustu všelijakých figur. Jednou jsem jel po stezce z Texasu se dvěma univerzitními kantory. Jeden byl ze Sorbonny a druhý z Heidelbergu.“

„No jo,“ přikývl Kilkenny. Začal být ostražitý. Jestli šerif ujížděl po téhle cestě, sotva by se o Kilkennym nedoslechl – ledaže by tudy jel už dávno. „Příslib nové země láká lidi odevšad.“

„Máte v plánu se tady zdržet dlouho?“ zeptal se šerif jakoby mimochodem.

„Natrvalo.“

Macy na něho upřel ještě pozornější pohled. „Slušné chlapy tady potřebujeme. Tohle je dobrý kraj. Chcete si tady založit ranč?“

„No jo. Ale jen takový menší.“

¹ telecí masový závitek po provensálsku (pozn. překlad.)

„Už jste si vybral nějaké místo?“

„Vybral.“

Chvilí bylo ticho, než se Macy otázal: „Smím se zeptat kde? Ještě nikdy jsem vás tady neviděl.“

Kilkenny kývl hlavou směrem k severozápadu. „Tamhle kousek odtud.“ Upřel zelené oči na šerifa. „Ani já jsem vás zatím nikdy neviděl. Ale aby bylo mezi námi jasno, Macy. Jako šerif jste si pochopitelně hned všiml, že nosím dvě zbraně, a nejspíš jste se divil, co tady pohledávám. Já chci být sám. Vybral jsem si to nejodlehlejší místo, jaké jsem dokázal najít, a tam jsem se zahrabal. Až se pořádně usadím, tak se ve městě neukážu častěji než jednou za měsíc, teda pokud nedojde k něčemu mimořádnému. Nestojím o žádné problémy, šerife, a v životě jsem nepil. Nikdy se nevyplácí, když se člověk zpije pod obraz a začne zapomínat,“ zavrtěl hlavou. „Se mnou žádné potíže mít nebudete. Pořídím si pár kusů dobytka a budu se starat o své věci – ale taky chci, aby mě ostatní nechali na pokoji.“

„To je docela fér,“ přikývl šerif na souhlas. „Znáte někoho tady ve městě?“

„Ani živou duši. A před vámi jsem mluvil jen s jediným mužem. Ten mi doporučil, že bych měl navštívit Dolana.“

Leal Macy cítil, jak jím proletěla vlna lehkého překvapeného vzrušení a znovu si prohlížel vysokého chlapíka na opačné straně stolu, odhadoval ho a přemýšlel. Potom pečlivě volil slova, když prohlásil: „Na vašem místě bych za ním nešel. Alespoň ne teď hned. Nechte to až na další návštěvu v městečku. Dolan,“ zavrtěl hlavou, „to je tvrdý oříšek, a v tom jeho pajzlu se schází ta nejhorší pakáž z celého kraje, otrhanci a spodina. Tuláci, zloději dobytka, pistolníci, psanci a takoví mizerové.“

„On má taky prsty v tom kradeném dobytku?“

„Jestli ano, nikdo ho nikdy nepřistihl. Dolan býval v armádě seržantem. Dobrý voják, mazaný a velice schopný. Jezdívá se Sheridanem.“

„To já taky,“ poznamenal Kilkenny tiše.

Zaslechl, že se otevřely dveře, a tak se podíval tím směrem, a na chvíli jako by zkameněl. Ve vchodu do jídelny stála mladá žena, kterou zahlédl v Clifton House, a upírala oči přímo na něho. Podle toho, jak je vytřeštila, jej také poznala. Rychle vstal. „Jak se vám daří, paní? Doufám, že je všechno v pořádku.“

Stále se mu dívala do očí a jako by bojovala s vlastní nejistotou. Potom přikývla a zamířila k nedalekému stolu. Macy neříkal nic, avšak zvláštní scéna ho očividně zaujala.

Objevila se servírka a přinášela Kilkennymu jídlo a Macymu šálek kávy, který pro něho objednal. Servírka postávala u stolu, a když k ní Kilkenny zvedl pohled, řekla: „Kuchař vám vzkazuje, že do omáčky dává *vždycky* pravou madeiru.“

Kilkenny se zasmál. „Macy, možná se ve městě objevím častěji, než jsem měl v plánu. Jestli tady bude takhle dobré jídlo, nedokážu si je dlouho odpírat. Co si člověk vaří sám, to se mu za chvíli začne zajídat.“

Dveře jídelny se otevřely znovu, dovnitř vešli tři zaprášení honáci a posadili se ke stolu. Všichni neholení, očividně unavení tvrdou dlouhou cestou, protože měli ve tvářích ten vyzáblý, hladový a divoký výraz mužů ženoucích stáda po dobytčích stezkách. Jeden byl chlap jako hora s ducatými tvářemi a býčí šíjí, druhý měl jizvu na lícni kosti a na pravé ruce mu chyběl malíček. Třetí muž měl pleť pískové barvy, téměř bílé oči, a revolver nosil zastrčený za opaskem.

Když se usadili, začali se rozhlížet po místnosti, takže si všimli šerifa a zkoumavě si ho měřili pohledem. Pokud si Macy byl vědom, že na něho upírají pozornost, nedal to nijak najevo. Pak se ti tři začali zajímat o Kilkennyho a ten veliký chlap na něho zaujatě civěl, jako by se snažil vzpomenout, kde už ho viděl.

Jídlo bylo skutečně vynikající, káva černá a silná. Kilkenny si připadal jako v ráji, protože za sebou měl dlouhé dny pouti na západ, kdy se živil napůl uvařenými jídly, která kuchtil v závětrí skalních převisů nebo vedle nějakého zapomenutého napajedla. Občas zvedl oči od talíře a dvakrát se setkal pohledem s děvčetem z Cliftonu. Jak se to jenom jmenovala? Má v úmyslu se tady zdržet?

Po krátkém zaváhání se na to zeptal šerifa. „Myslel jsem, že ji znáte,“ opáčil Macy. „Vlastně sem zrovna přijela z východu. Laurie Websterová je neteř Boba Earlyho, a to je nejlepší právník ve městě. Ona je na západě jen pár dní,“ dodával šerif, „ale výborně jezdí na koni. Viděl jsem jen jednu ženskou, která to zvládala líp – Nitu Riordanovou.“

Kilkenny při vyslovení toho jména zažil šok, až ho zabrnělo v patách. Chvilíčku čekal, protože se bál hned promluvit, než se opatrně zeptal: „Jaké jste to říkal jméno?“

„Nita Riordanová. Patří jí tady ranč KR a její pozemky se táhnou na jihozápad od města. Farmu vede sama, má ovšem k ruce předáka, který se ve své práci vyzná. Na koni jezdí obkročmo, jako pravá západácká holka. Slyšel jsem, že přišla z okresu Live Oak někde tam dole u Rio Grande.“

„Ach tak... To jméno mi přišlo povědomé, ale asi jsem se spletl.“

Macy se dobrosrdečně zachechtal. „Kamaráde,“ prohlásil, „kdybyste to děvče zahlídl třeba jen jednou, tak byste na ně nikdy nezapomněl. Je to mexicko-irská míšenka, krásná jako obrázek. Ženská jako lusk, ale dokáže se o sebe dobře postarat. S revolverem to umí jako chlap a s winchestrovkou zrovna tak. Ale nikdo si k ní nic nedovoluje a nemá s lidmi žádné potíže. Ten její předák ji hlídá jako stín. Velký Mexikánec... Jednou jsem ho viděl, jak z revolveru ustřelil hlavu křepelce.“

„Už je tady dlouho?“

„Ani ne. Sedm nebo osm měsíců. Přišla a koupila ranč od starého Dana Marablea, ale dneska už by to tam nikdo nepoznal. Postavila velký nový dům, rozšířila stáje a taky sem přihnala pěkný dobytek. Jen se bojím, že by teď mohla mít potíže s tím novým rančerem, který se sem přesunuje.“

Macy dopil kávu. „Ona pase svoje stádo v končinách na jih a západ od města, až tam pod pohořím Comb Ridge. Je tam dobrá pastva a krávy se jí tam pěkně vykrmí, pokud ale nebude mít těžkosti s tou novou partou.“

Když šerif odešel, Kilkennyho pozornost se znovu zaměřila na dívku sedící u nedalekého stolu. Rád by k ní promluvil, aby jí všechno vysvětlil, ale nemohl se k tomu rozhoupat. Navíc novinky, které mu pověděl šerif Macy, odklonily jeho úvahy docela jiným směrem.

Takže Nita Riordanová je tady! Její ranč symbolizuje cejch KR, ale odmítal si připustit myšlenku, že by odhalil, co v té zkratce znamená písmeno K. Že by Kilkenny a Riordanová? Jenže mohlo existovat mnoho důvodů, proč si Nita vybrala zrovna tato písmena do cejchu svého ranče. I tak se brzy dozví, že je Lance tady, a nepochybně se také setkají.

Velký chlap na druhém konci místnosti ho neustále pozoroval a zrovna něco šeptal svým kumpánům. Kilkenny nedbal na to, co jim asi říká, vstal a přistoupil ke stolu, u kterého seděla Laurie Websterová. „Prosím za prominutí, slečno Websterová,“ spustil, „ale rád bych se vám omluvil za to, že jsem vám při našem posledním setkání připravil takový nepěkný zážitek. Já jsem střílet nechtěl, ale nic jiného mi nezbývalo.“

„Já vím. A můžete naopak odpustit vy mně? Když se to tak seběhlo rovnou před mýma očima... bylo to opravdu příšerné. Ale už chápu, proč jste to musel udělat.“

„Děkuji.“ Odstoupil o krok zpátky. „Třeba se ještě někdy setkáme.“

Vyšel z jídelny, dobře si vědom, že ho sledují pohledy tří uprášených honáků. Na ulici příjemně hřálo slunce a vzduch byl provoněný senem, prachem a čerstvě nařezaným dřevem. Bylo načase, aby nakoupil zásoby a odjel, a přece to odkládal, protože se mu nechtělo opouštět městečko příliš brzy.

Co kdyby sem Nita zrovna dnes ráno přijela? Co když je právě v té chvíli v některém ze zdejších obchodů? Jenže i kdyby se setkali, co od ní mohl očekávat? Utekl od ní, protože se bál, že jeho zbraně by mohly zničit jejich vzájemnou lásku, a také musel myslet na to, že by ho jednoho dne mohl někdo zabít. Tehdy se mu zdál odchod jediným správným řešením.

V kraji širých plání se jeho jméno stalo legendou, v níž se popisoval záhadný jezdec, jehož střelecké umění se přirovnávalo k Hickokovi, Thompsonovi či Earpovi. Povídalo se, že je rychlejší než Hardin a chladnokrevnější než Doc Holliday. Nicméně jen velmi málo lidí ho znalo natolik, aby ho dokázali popsat, protože se často přesouval z jednoho místa na druhé a užíval spoustu různých jmen.

Stál na verandě pod stříškou, kam navíc vrhal stín i mohutný topol, a odtud viděl, jak tři muži vycházejí z hotelu a nasedají na koně. Všechna zvířata nesla cejch 4T. Díval se za nimi, jak odjíždějí, pak odešel do Emporia a tam nakoupil všechno, čím se potřeboval zásobit. Nasedl na koně a přejel most do západní části městečka, až zastavil u nájemní stáje.

„Nemáte na prodej nějakého soumara?“

„Přepjte se Dolana. Ten mívá koně na prodej.“

Kilkenny se zarazil. Dolan by ho mohl znát. Pod Sheridanovým velením jezdilo mnoho mužů, ale to poslední, oč stál, bylo nechat se poznat i v tomhle městečku. Ovšem k odvezení všech zásob, které nakoupil, nutně potřeboval nejméně jedno nákladní zvíře.

Majitel stáje ukázal k ohradě. „Třeba by prodal tamtoho strakatýho koně.“

Pak muž vstal a vytáhl z úst troubel dýmky. Byl to malý chlapík s rukama nesoucímá známky tvrdé lopoty. „Už jste viděl našeho maršála?“

„Macyho? Ano, potkali jsme se.“

„To je šerif. Já myslím našeho maršála Harryho Lotta. Moc rád si vyska-kuje na cizince. Pořád vytrubuje, že prej město se musí držet v pořádku tím, že jsou všichni vylekaní.“

„Jak vychází s Macym?“

„Nevychází. Macy je solidní člověk.“

Mužik před Kilkennym jako by váhal. „Jmenuju se Hammett. A víte, co udělám? Půjdu se zeptat Dolana, jestli nemá na prodej nákladního koně.“

„To byste byl hodný.“

Kilkenny přešel k ohradě a prohlížel si koně, kteří v ní byli zavření. Zvířata nepatřila k tomu typu, jaký byl vidět na dobytkařských rančích. Jednalo se o vybrané koně, jimž dávali přednost psanci, kteří potřebovali rychlá zvířata s dobrou výdrží. Zašel zrovna za roh ohrady, když viděl, že přímo k místu, kde předtím mluvil s Hammettem, přichází po ulici velký chlap s mocnými rameny, který se pořád rozhlíží kolem. Měl dlouhý obličej s hranatou bradou a nosil dva revoly s pouzdry přivázanými ke stehům. Ačkoli byl nepořádně oblečený do obnošených šatů, na vestě se mu blýskala hvězda.

Harry Lott se zahleděl přes ulici k Dolanově herně a pak se posadil, aby počkal. Kilkenny si ubalil cigaretu. Z Dolanova podniku vyšel Hammett a zastavil se na schodech přede dveřmi. Lott na něho zavolal a Hammett přešel přes ulici k maršálovi. Kilkenny slyšel, co si říkají.

„Kde je ten chlap, kterej přijel na tomhle koni?“

„Povídal něco, že si dá panáka,“ odpověděl Hammett. „Neznám ho.“

„Jak vypadá?“

„Zdá se v pořádku. Ale asi by si s ním nikdo neměl nic začínat. Vypadá, že je od rány.“

„Šel k Savorymu?“

„To nevím. U Dolana není.“

Lott odešel od Hammetta a zamířil k saloonu U Savoryho. Hammett se za ním díval, pak chytil plavého koně za uzdu a odvedl ho Kilkennymu. „Dolan říkal, že toho strakáče můžete mít za patnáct dolarů. Podle mého byste radši měl odjet z města, než Lott trochu vychladne. Hodně chlastá a říká si o malér.“

„Díky.“ Kilkenny podal Hammettovi patnáct dolarů, pak vešel do ohrady a chytil si do lasa strakatého koně. Nasadil mu ohlávku s přivázaným kusem provazu, nasedl na svého koně, zamával Hammettovi a odjel mezi stromy

směrem k říčce. Chtěl se vyhnout nutnosti přejet přes most, aby klapot kopyt nepřilákal Lottovu pozornost.

V Emporiu prikoupil nákladní sedlo, osedlal nově koupené zvíře a naložil zásoby, přičemž ale neustále dával pozor, jestli se neukáže Lott. Rozmrzele si říkal, že se jen vyhýbá tomu, čemu stejně bude muset brzy čelit.

Ozvalo se dunění kopyt, které ho přimělo, aby se otočil – po ulici se přihnalo kolem desítky jezdců. Práskl výstřel z revolveru a po něm druhý. Někteří jezdci seskočili před saloonem Diamond Palace, ostatní před Pinenutem, a hrnuli se s křikem a chechotem dovnitř. Vysoký chlapík, celý v černém, který je přivedl, však zůstal venku na ulici. Spolu s ním stál štíhlý šlachovitý muž s pošedlou tváří. Oči jako by měl skoro bílé.

Vysoký chlap sotva stačil odkousnout špičku doutníku, když se na ulici objevil Harry Lott. „Kdo tady dělá ten virvál?“ rozkřikl se. „Co to bylo za střílení?“

Dostal chladnou, panovačnou odpověď. „To byli moji muži, šerife, a střílení bylo úplně neškodné. Budou do města jezdit častěji a nechceme tady mít žádné potíže. Je to jasné?“

Harrymu Lottovi jako by zasvítily oči. Horseheadský maršál byl zabiják, to Kilkenny viděl docela jasně. Ale viděl toho víc. Chlapík s šedivým obličejem popošel kousek stranou. Jeho pohyb přilákal Kilkennyho pozornost a poprvé zahlédl tvář toho muže ozářenou sluncem. Byl to Dee Havalik.

Během dobytčářské války v Sonoře si bezohledným zabíjením získal Havalik přezdívku Řezník. Na první pohled vyhlížel skromně, ale byl smrtelně nebezpečný jako chřestýš a své zbraně ovládal rychlostí blesku.

Harry Lott si Havalika snad vůbec nevšiml. Soustředil se na staršího muže a zdálo se, že má chuť někoho zabít.

Proč to Kilkenny udělal, to sám nikdy nepochopil. Snad nechtěl, aby se do prachu skácel mrtvý člověk. Ozval se tiše, právě tak nahlas, aby ho zaslechl jenom maršál. „Dávejte si pozor, Lotte! Ten druhý je Havalik!“

Lott při tom jméně ztuhl a Kilkenny dobře viděl, jak uhnul očima k ledému střelci, než zase upřel pohled na černě oděného staršího muže. „A kdo jste vy?“ zeptal se útočně.

„Vždyť moje jméno dobře znáte.“ Muž se poněkud napřimil. „Já jsem Jared Tetlow! Mám padesát jezdců, dost na to, aby tenhle zapadákov vymazali z mapy!“

Harry Lott nebyl hlupák. A v té chvíli si všiml i třetího muže. Objevil se ten mohutný chlap, kterého viděl Kilkenny předtím v jídelně hotelu Westwater. Stál o padesát metrů dál a jeho obličej vykukoval za hlavní pušky, kterou měl opřenou o sedlo koně a mířil přímo na Harryho Lotta. Maršál měl v téhle hře podstatně slabší karty a dobře to věděl.

„Držte své chlapy zkrátka,“ řekl, „a žádné problémy nebudou.“ Otočil se na podpatku a vydal se směrem k Emporiu. Přímhouřenýma očima pozoroval Kilkennyho.

Tetlow s Havalikem vešli do saloonu. Muž s puškou se líně opřel o stěnu holičské oficíny.

Lott si Kilkennyho podezřívavě prohlížel. „Zachránil jste mi krk,“ řekl. „Měli mě tam jako na talíři.“

„Nerad vidím, když někdo jen tak zavraždí jiného chlapa.“

„O Havalikovi jsem slyšel.“ Lott měl velké přečnívající přední zuby, jimiž trochu připomínal králíka, a mohutné těžké tělo. „Co jste zač?“

„Říkají mi Trent. Mně se to jméno zdá docela dobré.“

Kilkenny naložil zásoby na nákladního koně, pak se vyšvihl do sedla svého valacha a odjížděl z města. Přešel po mostě, pak kolem Dolanova podniku, a když minul Savoryho saloon, odbočil vpravo do kopců.

Takže vysoký starší muž s panovačným chováním byl Jared Tetlow, otec mladíka, kterého zabil v Cliftonu. Podle toho, jak se ten chlap choval, musí jít o zuřivého a neúprosného nepřítele. A ke všemu má mezi svými střelci Deea Havalika!

Přeložil Jan Mrlík